

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: **D. T. D.**, narozená dne X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupená Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 80/66, 110 00 Praha,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2022, č. j. MV-194865-5/SO-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2022, č. j. MV-194865-5/SO-2021 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Ondřeje Fialy, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 7. 3. 2022, došlou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2022, č. j. MV-194865-5/SO-2021 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.
2. Výrokem 1. napadeného rozhodnutí bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto odvolání žalobkyně a byly potvrzeny výroky I. a II. rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 21. 10. 2021, č. j. OAM-15724-5/PP-2021 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Těmito výroky prvostupňového rozhodnutí byla podle § 87e odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost žalobkyně ze dne 27. 9. 2021 o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (dále též jen „*EU*“) na území České republiky (dále též jen „*ČR*“), neboť žalobkyně nebyla v době podání žádosti oprávněna pobývat na území (výrok I. prvostupňového rozhodnutí), a podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena lhůta 60 dnů od oznámení prvostupňového rozhodnutí k vycestování z území ČR (výrok II. prvostupňového rozhodnutí). Výrokem 2. napadeného rozhodnutí bylo podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto jako nepřijatelné odvolání žalobkyně proti výroku III. prvostupňového rozhodnutí, jímž byl podle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu vyloučen odkladný účinek odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

II.

Žaloba

3. Žalobkyně namítala, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí nedostatečně a nesprávně vypořádala s jí uplatněnými odvolacími námitkami a dostatečně nepřezkoumala soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení v prvním stupni s právními předpisy.
4. Žalobkyně dále namítala, že je rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je partnerkou pana M. K.. Podle žalobkyně její postavení jako rodinného příslušníka občana EU opakovaně potvrdila svými rozhodnutími cizinecká policie (zde žalobkyně poukázala na rozhodnutí ze dne 11. 5. 2021, č. j. KRPP-96468-47/ČJ-2020-030022, a ze dne 20. 9. 2021, č. j. KRPP-97640-19/ČJ-2021-030022). Žalobkyně měla za to, že splňovala i ostatní podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu.
5. Dále žalobkyně namítala, že ve věci nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobkyně listinnými důkazy prokázala splnění podmínek pro vydání povolení k přechodnému pobytu. Navrhla provedení svého výslechu a výslechu svého partnera, rovněž navrhla provedení důkazu spisy cizinecké policie. Pokud správní orgány výslech neprovedly, měly žádosti žalobkyně v souladu se zásadou *in dubio mitius* vyhovět. Správní orgány náležitě neodůvodnily neprovedení výslechů žalobkyně a jejího druha. Správní orgány se zcela opomněly zabývat rozhodnutími cizinecké policie. Tím došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgány neprokázaly existenci důvodů pro zamítnutí žádosti žalobkyně.

6. Ustanovení § 87e odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců bylo dle žalobkyně v rozporu s ústavním pořádkem a unijním právem. Tímto ustanovením je dle žalobkyně obcházen náleze Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 47/17 (žalobkyně zřejmě měla na mysli náleze sp. zn. Pl. ÚS 41/17 – pozn. soudu). Důvody pro zamítnutí žádosti jsou formulovány prakticky totožně jako důvody pro zastavení řízení dle zrušeného § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány nemají dle § 87e odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců jinou možnost, než žádosti zamítnout. Jedná se tak o zastřené zastavení řízení. Podle názoru žalobkyně takto vnímala předmětné ustanovení i žalovaná, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí nesprávně uvedla, že žalobkyně nesplňovala podmínky pro podání žádosti. Ty však žalobkyně splňovat musela, neboť o její žádosti bylo meritorně rozhodnuto. Na žalobkyni by nedopadala ani dřívější protiústavní úprava § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení dopadalo na rodinné příslušníky občana ČR. V případě žalobkyně tak došlo k nelegitimní změně právní úpravy k horšímu.
7. Podle žalobkyně rovněž nelze § 87e odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců aplikovat pro jeho rozpor s unijním právem, konkrétně směrnici 2004/38/ES, a právy jejího druha. Ten využil práva volného pohybu osob a usadil se v ČR. Má tak právo na pobyt svých rodinných příslušníků, jsou-li státními příslušníky třetích zemí. Ustanovení § 87e odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců nedůvodně omezuje možnost určité skupiny rodinných příslušníků občana EU získat na území povolení k přechodnému pobytu. Dle žalobkyně se jedná o diskriminaci této skupiny rodinných příslušníků. Není zřejmé, z jakého důvodu je nesezdaný partner občana EU znevýhodněn oproti např. manželu občana EU, či oproti manželu občana ČR, jehož právo na pobyt na území přitom nevychází z unijního práva.
8. Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgány pochybily, když za účastníka správního řízení nepovažovaly druha žalobkyně, přestože se jej napadené rozhodnutí bezprostředně dotýká, neboť s ním chce žalobkyně v ČR žít a pobytové oprávnění žalobkyně je odvozeno od práv jejího druha plynoucích z jeho unijního občanství.
9. V neposlední řadě žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího druha. Tito spolu žijí ve společné domácnosti. Žalobkyně pobývá v ČR několik let. Plně se integrovala do společnosti a má zde pevné sociální a rodinné vazby. ČR považuje za svůj domov. Správní orgány v rozporu s obsahem správního spisu uvedly, že žalobkyně nepředložila žádné listinné důkazy týkající se přiměřenosti. Žalobkyně však předložila společné fotografie sebe a výše uvedená rozhodnutí cizinecké policie. Za účelem prokázání nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí žalobkyně navrhla provedení výsledku sebe a svého partnera a provedení důkazu spisy cizinecké policie. Správní orgány ovšem výsledky pro nadbytečnost neprovedly. Rozhodnutí správních orgánů je v tomto ohledu podle žalobkyně nepřezkoumatelné. Správní orgány dále pochybily, když vycházely z dřívějšího rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu, neboť toto bylo vydáno dne 14. 12. 2020. Partnerský vztah žalobkyně a jejího druha však v době rozhodování v této věci byl hlubší a trvalejší. Žalobkyně rovněž poukázala na to, že zdejší soud vede pod sp. zn. 57 A 71/2021 soudní řízení o žalobě proti dřívějšímu zamítavému rozhodnutí.
10. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Zároveň si nárokovala náhradu nákladů řízení.

III.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 12. 4. 2022 nejprve odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poté k žalobním námitkám uvedla zejména následující.
12. Nedůvodnou byla námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019, č. j. 1 Azs 338/2019 – 45).
13. K námitce nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 303, dle něhož z § 174a zákona o pobytu cizinců nevyplývá, v případě jakých rozhodnutí je třeba zkoumat přiměřenost jejich dopadů do soukromého a rodinného života cizince. Zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně nelze označit za nepřiměřený, a to z důvodu, že správní orgány jsou povinny respektovat zákonná ustanovení a v případě, kdy žalobkyně nesplňuje podmínky pro vydání pobytového oprávnění, jsou povinny její žádosti nevyhovět. Napadeným rozhodnutím nemusí automaticky dojít k rozdělení partnerů. Žalobkyni není znemožněno požádat o vydání jiného pobytového oprávnění a toto případně obdržet. Žalobkyni nenáleží ústavně zaručené právo na pobyt v ČR. V případě žalobkyně byl naplněn důvod pro zamítnutí její žádosti o povolení k přechodnému pobytu, přičemž její žádost nebyla zamítnuta proto, že by žalobkyně nebyla rodinným příslušníkem občana EU. K tomuto závěru dospěly správní orgány v dřívějším řízení vedeném s žalobkyní a zamítly její žádost o pobytové oprávnění proto, že nebyla rodinným příslušníkem občana EU. V nyní projednávané věci ale žádost žalobkyně zamítly proto, že ji žalobkyně podala v době, kdy nebyla oprávněna pobývat v ČR.
14. Napadené rozhodnutí nebylo nepřiměřeným i proto, že žalobkyně v průběhu správního řízení nepředložila žádné relevantní důkazy svědčící jeho nepřiměřenosti. Neexistence partnerského vztahu byla správními orgány posouzena v dřívějším řízení.
15. Provádění dokazování v rozsahu vyžadovaném žalobkyní bylo dle žalované procesně neekonomické, neboť správní orgán prvního stupně zjistil, že žalobkyně nesplnila všechny podmínky pro podání opakované žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. K žalobkyní namítaným rozhodnutím cizinecké policie žalovaná uvedla, že cizinecká policie v předmětném řízení neprováděla ani výslech partnerů, ani pobytovou kontrolu v místě bydliště.
16. Správní orgán prvního stupně nerezignoval na náležité zjištění skutkového stavu. Nebyl povinen zkoumat trvalost žalobkyní deklarovaného partnerského vztahu, neboť žalobkyně nesplňovala zákonnou podmínku pro podání žádosti. Žalovaná byla vázána právní úpravou a nemohla ji ohýbat ve prospěch žalobkyně.
17. Napadené rozhodnutí neporušilo ani práva druhá žalobkyně jako občana EU. Druh žalobkyně nebyl v projednávané věci žadatelem dle § 27 odst. 1 správního řádu, ani nemohl být správními rozhodnutími přímo dotčen ve svých právech a povinnostech.
18. Dle žalované nedošlo ani k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť žalobkyně byla seznámena s obsahem spisu dne 27. 9. 2021 a správní orgán prvního stupně se řádně vypořádal s vyjádřením žalobkyně k podkladům pro vydání rozhodnutí.
19. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Replika žalobkyně

20. K vyjádření žalované podala žalobkyně stručnou repliku, v níž pouze zopakovala některá svá žalobní tvrzení. Opětovně poukázala na to, že v řízení o předchozí žádosti žalobkyně, vedeném pod č. j. OAM-15724/PP-2021, byla její žádost zamítnuta, aniž by správní orgán zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností (nebyl proveden výslech žalobkyně ani jejího druha), a že proti tomuto zamítavému rozhodnutí podala žalobu, o níž zdejší soud vede řízení pod sp. zn. 57 A 71/2021. Připomněla, že cizinecká policie v jí vedených řízeních o vyhoštění žalobkyně opakovaně provedla výslech žalobkyně a jejího druha a dospěla k závěru, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU. Rovněž zopakovala, že nelze § 87e odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců aplikovat pro jeho rozpor s unijním právem a ústavním pořádkem. Žalobkyně setrvala na podané žalobě.

*V.**Průběh řízení a soudní jednání*

21. Soud konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí (srov. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) byla dodržena. Napadené rozhodnutí totiž bylo žalobkyni (resp. jejímu právnímu zástupci) doručeno dne 7. 2. 2022 a předmětná žaloba došla soudu dne 7. 3. 2022. Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobkyně byla adresátem napadeného rozhodnutí), proti žalované, která je pasivně legitimována (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně podala odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto, přičemž proti napadenému rozhodnutí již nebylo odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
22. Vzhledem k tomu, že žalobkyně vyjádřila nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání (podáním ze dne 30. 3. 2022, č. l. 19), soud konal dne 9. 5. 2023 jednání. Žalobkyně i žalovaná při jednání setrvaly na své dosavadní argumentaci a v podrobnostech odkázaly na svá písemná podání, která v předmětném řízení učinily. Soud při jednání konstatoval obsah prvostupňového a napadeného rozhodnutí, což ve spojení s obsahem správního spisu považoval za dostačující pro posouzení žalobních námitek. Účastníci řízení žádné důkazní návrhy, které by šly nad rámec správního spisu, neučinili.

*VI.**Posouzení věci soudem*

23. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.).
24. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
25. Ze správního spisu soud zjistil průběh správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí a které soud v podstatném rekapituluje následovně.

26. Žalobkyně podala dne 27. 9. 2021 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Považovala se za rodinného příslušníka pana M. K., občana Bulharské republiky. Tvrdila, že je jeho družkou. K žádosti mj. přiložila společné fotografie její osoby a jejího partnera.
27. Téhož dne, co žalobkyně podala svou žádost, správní orgán prvního stupně provedl lustraci žalobkyně v databázi cizinců a současně i vydal protokol o nahlédnutí do spisového materiálu a vyjádření účastníka řízení k podkladům pro vydání rozhodnutí, v němž informoval právního zástupce žalobkyně, že bylo ukončeno shromažďování podkladů pro rozhodnutí a byla mu poskytnuta možnost se s podklady seznámit a vyjádřit se. Právní zástupce sdělil, že se vyjádří písemně.
28. Dne 7. 10. 2021 právní zástupce žalobkyně doručil správnímu orgánu prvního stupně písemné vyjádření, v němž žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že splnila všechny podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu. Opakovala, že je rodinným příslušníkem občana EU, pana M. K., se kterým žije v trvalém partnerském vztahu ve společné domácnosti, což podle jejího názoru má vyplývat z rozhodnutí cizinecké policie ze dne 11. 5. 2021, č. j. KRPP-96468-47/ČJ-2020-030022, a ze dne 20. 9. 2021, č. j. KRPP-97640-19/ČJ-2021-030022, která doložila a která tak jsou součástí správního spisu. Žalobkyně rovněž namítala, že případné zamítnutí její žádosti by představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně i jejího partnera, přičemž blíže popsala vývoj jejich partnerského vztahu.
29. Dne 21. 10. 2021 správní orgán prvního stupně vydal předmětné prvostupňové rozhodnutí, jímž žádosti žalobkyně nevyhověl z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se v posléze vedeném odvolacím řízení s posouzením správního orgánu prvního stupně ztotožnila. Posouzení správních orgánů lze ve stručnosti shrnout následovně. Dle správních orgánů žalobkyně nebyla rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a odst. 1 či 2 zákona o pobytu cizinců, když svou žádost podala jako tvrzený rodinným příslušník občana EU podle § 15a odst. 3 téhož zákona. Správní orgány dovodily, že žalobkyně podala žádost v době, kdy v ČR pobývala bez oprávnění k pobytu. Žalobkyni bylo totiž ke dni 9. 4. 2019 pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu. Ke dni 19. 4. 2021 pak byla pravomocně zamítnuta její první žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. Proto správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobkyně podle § 87e odst. 1 písm. i) bod 1 zákona o pobytu cizinců a stanovil žalobkyni lhůtu k vycestování z území. Správní orgány neprovedly výslech žalobkyně ani jejího druha, neboť to vzhledem k důvodu zamítnutí žádosti považovaly za nadbytečné. Zamítnutí žádosti nebylo dle správních orgánů nepřiměřené, neboť žalobkyně nepředložila žádné důkazy svědčící o nepřiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života. V řízení o předchozí žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu správní orgány již dospěly k závěru, že žalobkyně není rodinným příslušníkem pana M. K. ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Jiné vazby na území ČR přitom žalobkyně netvrdila.
30. Žalobkyně s posouzením a zamítnutím její žádosti nesouhlasila, a proto proti napadenému rozhodnutí podala předmětnou správní žalobu, jejíž obsah soud již zrekapituloval v úvodu tohoto svého rozsudku.
31. Úvodem svého posouzení soud považuje za vhodné uvést, že v minulosti již ve věci pobytového oprávnění téže žalobkyně opakovaně rozhodoval. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 19. 11. 2019, č. j. 57 A 54/2019 – 55 byla zamítnuta žaloba žalobkyně směřující proti

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jímž byla žalobkyni zrušena platnost povolení k trvalému pobytu ke dni 9. 4. 2019, a to z důvodu, že nepobývala na území ČR nepřetržitě po dobu delší než 2 roky. Následná kasační stížnost směřující proti tomuto rozsudku zdejšího soudu byla zamítnuta jako nedůvodná rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 2 Azs 348/2019 – 50. Dále pak zdejší soud svým rozsudkem ze dne 24. 5. 2022, č. j. 57 A 71/2021 – 69 zrušil rozhodnutí žalované ze dne 15. 4. 2021, č. j. MV-26055-4/SO-2021, jímž bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky zamítající žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU – druha žalobkyně pana M. K.. Nosným zrušujícím důvodem bylo, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav ohledně toho, zda žalobkyně skutečně má jí tvrzený trvalý partnerský vztah s panem M. K., když zejména neprovedly žalobkyni navrhované výsledky její osoby a pana K.. Otázku přiměřenosti pak již zdejší soud z důvodu předčasnosti nezkoumal. K dotazu soudu na stav daného správního řízení žalobkyně při jednání uvedla, že v dané věci první žádosti žalobkyně o přechodný pobyt žalovaná doposud opětovně nerozhodla.

32. V nyní projednávané věci (tedy v případě druhé žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU z důvodu tvrzeného trvalého partnerského vztahu žalobkyně s panem M. K.) soud měl na základě tvrzení účastníků řízení v soudním i správním řízení za mezi nimi nesporné, že v případě žalobkyně byl naplněn zákonný důvod pro zamítnutí předmětné žádosti žalobkyně o přechodný pobyt ve smyslu § 87e odst. 1 písm. i) bod 1 zákona o pobytu cizinců, tedy že žalobkyně nebyla v době podání žádosti (tj. dne 27. 9. 2021) oprávněna pobývat na území ČR. Předchozí trvalý pobyt jí byl již v dané době zrušen a její první žádost o přechodný pobyt byla pravomocně zamítnuta, přičemž ke zrušení daného odvolacího rozhodnutí soudem došlo až později. Sporné v tomto směru tedy bylo pouze to, zda předmětný zákonný důvod měl být na žalobkyni aplikován, neboť žalobkyně namítala, že v jejím případě nelze § 87e odst. 1 písm. i) bod 1 zákona o pobytu cizinců aplikovat pro rozpor tohoto zákonného ustanovení s právem EU a ústavním pořádkem ČR.
33. Soud se nejprve zabýval námitkou protiústavnosti § 87e odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců. K té je třeba předně uvést, že byla v žalobě formulována značně obecně, když žalobkyně netvrdila, s jakým ústavně zaručeným právem či jiným ústavním principem, případně pravidlem by napadená právní úprava měla být v rozporu. Žalobkyně pouze tvrdila, že jde o zastřené zastavení řízení, které bylo dříve upraveno v § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, ovšem následně bylo zrušeno nálezem Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17 (dále jen „Nález Pl. ÚS 41/17“).
34. Ustanovení § 87e odst. 1 písm. i) bod 1 zákona o pobytu cizinců zní tak, že *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel, který není rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2, v době podání této žádosti, není podle tohoto zákona oprávněn pobývat na území*. Předmětné ustanovení bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo novelizací provedenou zákonem č. 274/2021 Sb. a nabylo účinnosti od 2. 8. 2021. Z důvodové zprávy (dostupné v ASPI pod č. 274/2021 Dz) pak vyplývá, že skutečně šlo o reakci zákonodárce na Nález Pl. ÚS 41/17, který zrušil § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců jako protiústavní z důvodu, že zákonným příkazem k zastavení řízení bylo cizincům odnímáno ústavní právo na soudní ochranu tím, že o žádosti cizince nebylo rozhodováno meritorně. V důvodové zprávě je zopakován sledovaný cíl uvedené právní úpravy, tedy boj proti zneužívání postavení údajného

rodinného příslušníka občana ČR nebo EU k legalizaci nelegálního pobytu na území ČR, a současně se poukazuje na to, že nová právní úprava již počítá se zamítnutím žádosti, tedy s meritorním rozhodnutím, čímž zákonodárce vyhověl výhradám Ústavního soudu.

35. Podle názoru soudu se v případě § 87e odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců nejedná o žalobkyní tvrzené zastření Ústavním soudem vytýkaného zastavení řízení, či snad o obcházení Nálezu Pl. ÚS 41/17. Z výše uvedené důvodové zprávy je jasné patrné, že zákonodárce nic nezastíral, ba naopak explicitně pojmenoval nedostatky předchozí právní úpravy, které dovedl Ústavní soud, a poté odůvodnil nově zvolené řešení. Je třeba souhlasit s tím, že z Nálezu Pl. ÚS 41/17 vyplývá, že Ústavní soud v tehdejší právní úpravě postrádal meritorní posouzení žádosti, což vylučovalo možnost následného přezkumu odvolacím orgánem, popř. i správním soudem. V tomto Ústavní soud spatřoval protiústavní odepření soudní ochrany. Naproti tomu nová úprava obsažená v § 87e odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců již meritorní posouzení cizincům garantuje tím, že se řízení nezastavuje, ale žádost se zamítá, je-li dán uvedený zákonný důvod pro zamítnutí žádosti. Cizinci je tak otevřena cesta nejen k přezkumu v rámci odvolacího řízení, ale případně i k soudnímu přezkumu, v nichž odvolací orgán, příp. soud přezkoumá rozhodnutí o zamítnutí žádosti, a to včetně posouzení otázky přiměřenosti. Ostatně nyní projednávaný případ žalobkyně je toho jasným důkazem, že se cizinci dostává soudního přezkumu důvodnosti zamítnutí jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Nedůvodná je proto i námitka změny právní úpravy k horšímu. Naopak, nyní se případ žalobkyně věcně posuzuje, včetně otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, k čemuž by podle předchozí úpravy, kdy se řízení o žádosti zastavovalo, nedošlo.
36. Z uvedených důvodů soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně o protiústavnosti § 87e odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců.
37. Soud rovněž neshledal předmětnou právní úpravu rozpornou s unijním právem. Z žalobkyní namítané směrnice č. 2004/38/ES (dále jen „směrnice“) nelze dovodit právo občana EU (pana M. K.) na pobyt jeho družky (žalobkyně) na území ČR. Druh žalobkyně není rodinným příslušníkem žalobkyně podle čl. 2 bod 2 směrnice. Podle čl. 3 bod 2 písm. b) směrnice je členský stát povinen usnadňovat vstup a pobyt partnera, s nímž má občan EU doložen trvalý vztah, a to v souladu se svými vnitrostátními předpisy. Český zákonodárce z důvodu legitimního cíle (tj. výše uvedený boj proti zneužívání postavení údajného rodinného příslušníka občana ČR nebo EU k legalizaci nelegálního pobytu na území ČR) stanovil, jako důvod pro zamítnutí žádosti mj. to, že cizinec v době podání žádosti není oprávněn pobývat na území ČR. Přitom cizinci je garantován soudní přezkum, v rámci kterého je řešena i případná námitka nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince i jeho partnera, občana EU. Tím je podle názoru soudu dodržen požadavek na pečlivé posouzení osobních poměrů daných osob a zdůvodnění případného odepření pobytu v členském státě.
38. Soud se dále zabýval posouzením druhého okruhu žalobních námitek směřujících k otázce (ne)přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně v tomto ohledu namítala nejen nepřiměřenost, ale též nepřezkoumatelnost obou správních rozhodnutí, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav.
39. Soud považuje v dané souvislosti za potřebné nejprve uvést, že judikatura Nejvyššího správního soudu se ustálila v názoru, že *i v případech, kdy zákon o pobytu cizinců výslovně*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nestanoví povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince [jako tomu je například i v posuzovaném případě zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu dle § 87e odst. 1 písm. i) bod 1 zákona o pobytu cizinců – pozn. soudu], tak platí, že vznese-li cizinec námitku nepřiměřenosti, je dána tato povinnost přímo článkem 8 Úmluvy, ledaže by tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života byla již na první pohled nemyslitelná či jen zdánlivá. Současně platí, že námitka nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života musí být dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince, přičemž rozsah posuzování správního orgánu se odvíjí především od tvrzení cizince (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 – 39 a ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 Azs 124/2021 – 35).

40. Soud dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021 – 34, v němž kasační soud nejprve připomenul (s odkazem na rozsudek téhož soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018 – 30 a tam citovanou judikaturu), že: „Nejvyšší správní soud souhrnně dovodil, že neshledává případnou argumentaci správního orgánu, že není třeba při zamítnutí žádosti o přechodný pobyt pro nesplnění podmínky podle § 15a zákona o pobytu cizinců důkladně posuzovat nepřiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života.“ (srov. bod [13] cit. rozsudku). Dále pak Nejvyšší správní soud v daném rozsudku vyložil následující: „Není přitom sporné, že předmětné bytové řízení bylo zahájeno na základě žádosti žadatele (žalobce), který má předložit všechny potřebné doklady, resp. tvrdit relevantní informace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 – 38, ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017 – 27). I takové řízení je však založeno na zásadě materiální pravdy (§ 3 správního řádu). Naplnění této zásady znamená zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby bylo rozhodnutí správního orgánu v souladu se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci a správní úvahy, zásadou proporcionality, zásadou ochrany dobré víry, zásadou nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2011, č. j. 5 As 42/2011 – 112, ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 – 124, ze dne 27. 2. 2008, č. j. 6 Ads 35/2007 – 92, ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81, ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012 – 44, ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018 – 29. V posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud dodal, že „ani případné nesplnění povinnosti součinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení dle § 52 správního řádu totiž nezabývá správní orgán povinnosti zjistit podstatný skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud měl správní orgán pochybnosti o věrohodnosti žalobcových tvrzení, vhodným nástrojem k jejich odstranění mohl být zejména účastnický výslech žalobce.“ Soud dále připomíná, že § 174a zákona o pobytu cizinců ukládá správnímu orgánu při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Platí přitom, že správní orgány nemusí posuzovat veškerá kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je třeba zhodnotit důvody specifické pro konkrétní případ (rozsudky ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 – 32, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 – 31). Míra a intenzita poměřování těchto zájmů s právem na soukromý a rodinný život je pak přímo odvislá od množství a kvality informací, které dal cizinec správnímu orgánu k dispozici (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2021, č. j. 10 Azs 398/2021 – 47). Jak tedy správně dodal krajský soud, z hlediska žadatelů o předmětný

pobyt je pochopitelně žádoucí, aby správním orgánům sami poskytli dostatek tvrzení a nejlépe i důkazů o svých soukromých či rodinných poměrech, neboť jim tím umožní širší přezkum, resp. umožní jim přihlédnout i k těm okolnostem, které by jinak správním orgánům nebyly zřejmé, neboť jim nejsou dostupné z úředních evidencí či jiných zdrojů. Tento žádoucí postup, který je v zájmu samotných účastníků, však není možno zaměňovat s povinností vyplývající pro správní orgány z § 174a zákona o pobytu cizinců. Této povinnosti však v dané (specifické) věci správní orgány nedostály. Nezkoumaly dopad předmětného rozhodnutí pro žalobcův rodinný a soukromý život, který primárně odvozoval od existence vztahu s českou občankou (A. C.). Správní orgány nezkoumaly ani další žalobcem tvrzené skutečnosti mající relevanci k jeho soukromému a rodinnému životu. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud nepochybil, pokud pro nedostatečné posouzení přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zrušil žalobou napadené rozhodnutí.“ (srov. bod [15] cit. rozsudku).

41. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobkyně ve správním řízení námitku nepřiměřenosti dopadů případného zamítavého rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života vznesla, když nepřiměřenost vztahovala ke svému partnerskému vztahu s panem K.. Žalobkyně tvrdila existenci jejich trvalého partnerského vztahu a také že žijí ve společné domácnosti. Rovněž v základních rysech popsala jejich seznámení a další vývoj jejich vztahu. Správnímu orgánu prvního stupně pak doložila společné fotografie a rozhodnutí cizinecké policie, z nichž dovozovala, že cizinecká policie měla existenci jí tvrzeného trvalého partnerského vztahu za prokázanou. Žalobkyně rovněž navrhla výslech svůj a svého druha za účelem řádného zjištění stavu věci rovněž v otázce přiměřenosti případného zamítavého rozhodnutí. Zcela nepochybně se tedy u žalobkyně jednalo o případ, kdy tvrzená nepřiměřenost byla myslitelná a nikoli na první pohled jen zdánlivá.
42. Správní orgány se sice otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně zabývaly, ovšem podle názoru soudu tak učinily zcela nedostatečně. Žalovaná v napadeném rozhodnutí sice citovala judikaturu Nejvyššího správního soudu dovozující povinnost vypořádat se v průběhu správního řízení s námitkou nepřiměřenosti zamítavého rozhodnutí, jak tato povinnost plyne z čl. 8 Úmluvy (a tím implicitně korigovala nesprávný přístup správního orgánu prvního stupně, který čl. 8 Úmluvy zcela pominul a odkazoval se na důvod zamítnutí žádosti, tj. *de facto* se choval, jako kdyby došlo k zastavení řízení), ovšem učinila tak ryze formálně, a tedy nedostatečně. Přitom jedním z hledisek, které musí být řádně posouzeno před vydáním meritorního rozhodnutí (příčemž požadavek vydání meritorního rozhodnutí vyslovil Ústavní soud v Nálezu Pl. ÚS 41/17, když shledal jako protiústavní předchozí úpravu stanovující pro tyto situace zastavení správního řízení), je právě otázka přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života daného cizince – žadatele o pobytové oprávnění. Žalovaná tedy měla povinnost (stejně jako správní orgán prvního stupně) otázku přiměřenosti řádně a v souladu s aktuální judikaturou správních soudů posoudit, tudíž tak nečinila „nad rámec svých povinností“, jak se uvádí v napadeném rozhodnutí.
43. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná (po vzoru správního orgánu prvního stupně) se vypořádala s tvrzenou nepřiměřeností spočívající v zásahu do partnerského vztahu žalobkyně a jejího druha pouze tím, že odkázala na předchozí správní rozhodnutí (v dané době pravomocná) zamítající první žádost žalobkyně o přechodný pobyt, v nichž správní orgány uzavřely, že žalobkyně neprokázala trvalý partnerský vztah s panem K.. Ovšem již výše soud upozornil, že zdejší soud zrušil správními orgány

odkazované rozhodnutí žalované vydané ohledně první žádosti žalobkyně o přechodný pobyt, a to právě pro nedostatečně zjištěný skutkový stav v otázce existence trvalého partnerského vztahu mezi žalobkyní a panem K.. Je tudíž zřejmé, že takovéto odůvodnění žalované o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně nemůže obstát.

44. Navíc v posuzovaném případě správní orgány na jedné straně konstatovaly, že žalobkyně nepředložila žádné relevantní důkazy podporující její tvrzení o nepřiměřenosti zamítnutí její žádosti o povolení k přechodnému pobytu, jakožto zásahu do jejího soukromého a rodinného života, ovšem na druhé straně odmítly pro nadbytečnost provést žalobkyní navrhované výslechy její osoby a také jejího partnera, které žalobkyně právě činila ve snaze o prokázání trvalosti jejího partnerského vztahu, od něhož odvíjela i namítanou nepřiměřenost zásahu. Přitom výslech žalobkyně a jejího partnera lze v daném případě považovat za velmi vhodný důkazní prostředek, v rámci kterého si správní orgány mohly vhodně položenými otázkami ověřit pravdivost a věrohodnost tvrzení žalobkyně o trvalosti a intenzitě jejího vztahu s panem K..
45. Rovněž se správní orgány nevypořádaly s rozhodnutími cizinecké policie ze dne 11. 5. 2021 a 20. 9. 2021 doloženými žalobkyní ve správním řízení, které jsou součástí správního spisu. Přitom se jednalo o rozhodnutí, ve kterých byl řešen případ žalobkyně a z nichž žalobkyně v předmětném správním řízení dovozovala, že cizinecká policie měla na základě provedeného dokazování dospět k závěru, že žalobkyně je rodinným příslušníkem pana K.. Ovšem správní orgány tato rozhodnutí nechaly zcela bez povšimnutí, přestože z rozhodnutí cizinecké policie ze dne 11. 5. 2021 vyplývá, že cizinecká policie konala jak výslech žalobkyně, tak i pana K., stejně jako konala pobytovou kontrolu v místě bydliště žalobkyně s pozitivním výsledkem. Žalovaná se k předmětným rozhodnutím cizinecké policie vyjádřila až ve vyjádření k žalobě, kde ovšem pouze konstatovala, že cizinecká policie nekonala ani výslech partnerů ani pobytovou kontrolu v rámci předmětného správního řízení o žádosti žalobkyně o povolení přechodného pobytu, což soud hodnotí jako argument nepřipadný v situaci, kdy samy správní orgány v předmětném správním řízení výslechy žalobkyně a jejího partnera odmítly provést.
46. Soud z právě uvedených důvodů dospěl k závěru, že správní orgány v otázce přiměřenosti dopadů zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu žalobkyně do jejího soukromého a rodinného života nezjistily skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Navíc napadené rozhodnutí žalované je zatíženo dílčí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, a to právě v otázce žalobkyní namítané nepřiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Pro tyto vady řízení, které se staly důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, soud již nemohl přistoupit k posouzení samotné otázky přiměřenosti, neboť to bude úkolem správních orgánů v dalším pokračování řízení, a to na podkladě doplněného skutkového stavu.
47. Pokud jde o třetí okruh žalobních námitek, které lze souhrnně označit jako dílčí procesní pochybení správních orgánů v průběhu předmětného správního řízení, pak k těm se soud již vyjadřuje pouze ve stručnosti, a to s ohledem na důvodnost předchozího okruhu žalobních námitek vedoucí ke zrušení napadeného rozhodnutí.
48. Žalobkyně namítala porušení § 3 správního řádu (porušení zásady materiální pravdy) a § 68 odst. 3 správního řádu (že správní rozhodnutí nebyla dostatečně odůvodněna), které vztahovala nejen k otázce přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, ale též k otázce naplnění podmínek pro vydání povolení k přechodnému

pobytu dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Zatímco ve vztahu k prvé z uvedených otázek soud již výše dovedl důvodnost těchto námitek, tak ve vztahu k druhé otázce (tedy naplnění podmínek pro vydání povolení k přechodnému pobytu) tyto námitky důvodné nebyly. Správní orgány totiž v situaci, kdy v nyní projednávané věci druhé žádosti žalobkyně o přechodný pobyt dovedly „zvláštní“ zákonný důvod pro zamítnutí žaloby stanovený v § 87e odst. 1 písm. i) bod 1 zákona o pobytu cizinců (bylo postaveno najisto, že žalobkyně v době podání předmětné žádosti nebyla oprávněna pobývat na území ČR), již nebyly povinny dále zkoumat trvalost partnerského vztahu žalobkyně a jejího druha ve smyslu naplnění podmínek dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V tomto směru tedy soud neshledal žalobkyní namítané procesní pochybení správních orgánů.

49. K namítanému porušení § 36 odst. 3 správního řádu, které žalobkyně spatřovala v tom, že její vyjádření k podkladům pro rozhodnutí nebylo dostatečně vypořádáno (správní orgán prvního stupně neodůvodnil neprovedení důkazů), soud uvádí, že uvedené ustanovení zakotvuje právo účastníka na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Podle ustálené judikatury smyslem tohoto ustanovení je „*umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 55/2020 – 35, bod [17]). Přitom judikatura dovedla, že *tato povinnost není naplněna pouze tím, že správní orgán nebrání účastníkům řízení se s podklady rozhodnutí seznámit, ale je povinen aktivně poučit a vyzvat k uplatnění tohoto práva* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2019, č. j. 4 Azs 118/2018 – 41, bod [26]). Jak je patrné z výše uvedené rekapitulace průběhu správního řízení, správní orgán prvního stupně žalobkyni právo na seznámení se s podklady rozhodnutí neupřel, když ji (resp. jejího právního zástupce) k tomu aktivně vyzval a ten na to i následně reagoval písemným vyjádřením. Jinou otázkou pak je to, že správní orgány skutečně nedostatečně zohlednily žalobkyní namítané skutečnosti, resp. jí činěné důkazní návrhy obsažené ve vyjádření k podkladům rozhodnutí, což ovšem představuje vadu nedostatečně zjištěného skutkového stavu, resp. vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jak již soud uzavřel výše.
50. Konečně žalobkyně namítala porušení § 27 správního řádu, které spatřovala v tom, že s jejím partnerem panem M. K. správní orgány nejednaly jako s účastníkem řízení. Podle žalobkyně bylo zřejmé, že se rozhodnutí o jejím pobytovém oprávnění bezprostředně dotýká jejího druha, neboť s ním chce žalobkyně na území ČR žít a její právo na pobyt je odvozeno od jeho práv občana EU. K této námitce soud předně odkazuje na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 8. 3. 2023, č. j. 10 Azs 12/2023 – 67, body [44] a [45]) připomínající, že: „*Podle ustálené judikatury může žalobce v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech. Nemůže se dovolávat porušení práv někoho jiného (viz již rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001-67, č. 379/2004 Sb. NSS, a navazující judikatura). [...] Zákon o pobytu cizinců k účastenství neobsahuje speciální úpravu, proto je třeba vyjít z § 27 správního řádu. V případě rodinných příslušníků cizinců, o jejichž pobytu správní orgány rozhodují, je třeba zpravidla uvažovat o účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu. Dané ustanovení zakládá účastenství na základě přímého dotčení, resp. potenciální hrozby takového dotčení. Takové dotčení se vztahuje přímo k rodinnému příslušníkovi. Ten jediný tak mohl být dotčen na procesních právech tím, že s ním*

správní orgány nejednaly jako s účastníkem řízení. Pouze on se tedy smí bránit proti tomu, že nebyl vzat jako účastník řízení“. Jelikož žalobkyně ve své žalobě uplatnila tuto námitku spočívající v opomenutí svého druhu jako účastníka řízení bez přímé souvislosti s jinými žalobními body, které by s jejími právy souvisely či mohly souviset (soud si přitom nemůže žalobní tvrzení domýšlet, byť by se tato i mohla nabízet, neboť by tím porušil dispoziční zásadu a zásadu rovnosti stran), soud se nemohl touto její námitkou opomenutého účastníka věcně zabývat. Za stávajících žalobních tvrzení k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobkyně by nemohlo dojít tím, že správní orgány nejednaly s druhem žalobkyně jako s účastníkem správního řízení (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 10 Azs 12/2023, bod [46] a dále tam odkazovaný rozsudek téhož soudu ze dne 22. 7. 2022, č. j. 8 Azs 101/2022 – 651, body [11] až [13]).

VII.

Rozhodnutí soudu

51. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud ve výroku I. tohoto rozsudku napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaná totiž zatížila své rozhodnutí dílčí nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí a rovněž vadou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, to vše v otázce žalobkyní tvrzené nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Byť se obě vady vztahují i k prvostupňovému rozhodnutí, soud nepřistoupil k jeho zrušení jednak proto, že to žalobkyně nenavrhovala, jednak proto, že (dle sdělení účastníků při soudním jednání) souběžně stále ještě probíhá i řízení o první žádosti žalobkyně o přechodný pobyt, kde správní orgány rovněž měly dle pokynu soudu doplnit skutkový stav, tudíž soud ponechává na uvážení žalované, jaký postup v dalším pokračování předmětného řízení zvolí tak, aby obě řízení byla vedena efektivně.
52. Soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalované k dalšímu řízení, v němž je žalovaná vázána právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
53. V dalším řízení bude třeba doplnit skutkový stav ve shora popsáných otázkách rozhodných pro řádné posouzení otázky přiměřenosti zásahu případného opětovného zamítnutí předmětné žádosti žalobkyně o pobytové oprávnění do jejího soukromého a rodinného života, když se nabízí zejména provedení žalobkyní navrhovaných výslechů její osoby a osoby jejího druhu pana M. K.. Na základě doplněných skutkových zjištění pak žalovaná provede nové posouzení, které v případě, že opět vydá meritorní rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení přechodného pobytu, náležitě odůvodní v otázce přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.

VIII.

Náklady řízení

54. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byla procesně úspěšná žalobkyně a náleží jí proto náhrada nákladů řízení v celkové výši 13 200 Kč, kterou soud určil následovně.
55. Podle obsahu soudního spisu náklady žalobkyně tvoří jednak zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, dále pak odměna za 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“),

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

a to (i) převzetí právního zastoupení, (ii) sepis žaloby a (iii) účast na soudním jednání konaném dne 9. 5. 2023. Soud naopak nepřiznal žalobkyni jí nárokovanou odměnu za zpracování repliky ze dne 17. 5. 2022, neboť tato replika byla velmi stručná a nepřinášela žádnou novou argumentaci, když v podstatě šlo o zopakování některých argumentů uplatněných již v žalobě, tudíž se nejednalo o účelně vynaložený náklad. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($3 \times 3\,100 = 9\,300$ Kč). Náhradu hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$ Kč). Z veřejně dostupných zdrojů (<http://www.info.mfcr.cz/ares>) vyplývá, že právní zástupce žalobkyně v současnosti není plátcem DPH. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 *in fine* o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 9. května 2023

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu